

POSTANOWIENIE

Dnia 3 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
w sprawie **J. J.**,
skazanego z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.
o przeciwdziałaniu narkomanii,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 3 września 2025 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę z urzędu skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu
z dnia 5 grudnia 2024 r., sygn. akt VII Ka 751/24,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Opolu
z dnia 30 kwietnia 2024 r., sygn. akt II K 94/23,

p o s t a n o w i ł:

1. **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
2. **zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. O.**
– Kancelaria Adwokacka w K. kwotę 885,60 zł (osiemset
osiemdziesiąt pięć złotych i 60/100), w tym 23% VAT, za
sporządzenie i wniesienie kasacji jako obrońca skazanego
ustanowiony z urzędu;
3. **zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania**
kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążyć
Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

J. J. wyrokiem Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 30 kwietnia 2024 r., sygn. akt II K 94/23, został uznany za winnego tego, że w dniu 03 grudnia 2021 roku w Areszcie Śledczym w O., działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku posiadał przy sobie krajanekę tytoniową w ilości 5,51 grama netto, nasączoną substancją psychotropową w postaci syntetycznego kannabinodu - 5F-MDMB-PICA wymienioną w grupie II-P załącznika nr 1 do Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 17 sierpnia 2018 r. w sprawie wykazu substancji psychotropowych, odurzających oraz nowych substancji psychoaktywnych,

tj. przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (u.p.n.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. (przy zastosowaniu przepisów w brzmieniu obowiązującym do dnia 31.12.2022 r.), za które – na podstawie art. 62 ust. 1 u.p.n. – wymierzono mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto, na podstawie art. 70 ust. 4 u.p.n. orzeczono wobec oskarżonego J. J. nawiązkę na rzecz Ośrodka [...] w Z. w kwocie 200 złotych.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, który – podnosząc zarzuty obrazy przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia (art. 7 k.p.k.; art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k.; art. 5 § 2 k.p.k.) oraz błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść – wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanego mu czynu, ewentualnie z ostrożności procesowej – uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Oskarżony w sporządzonej osobiście apelacji zakwestionował dokonaną przez Sąd I instancji ocenę materiału dowodowego i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie od zarzucanego przestępstwa, ewentualnie uchylenie wyroku Sądu *meriti* i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w Opolu wyrokiem z dnia 5 grudnia 2024 r., sygn. akt VII Ka 751/24, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcie z części dyspozytywnej tego orzeczenia, wydane na podstawie art. 70 ust. 4 u.p.n.

Wyrok Sadu odwoławczego został zaskarżony kasacją przez obrońcę z urzędu skazanego. Podniesiono w niej następujące zarzuty:

- rażącą obrazę przepisów prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku przez naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie w należyty i rzetelny sposób wszystkich zarzutów i wniosków zawartych w apelacji osk. J. J. mimo, iż zgodnie z art. 433 § 2 k.p.k. kompleksowe rozważenie zarzutów doprowadziłoby Sąd II Instancji do prawidłowego i odmiennego wniosku, iż oskarżony J. J. wskazał w realny sposób naruszenia art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. skutkujące dokonaniem końcowo błędnych ustaleń faktycznych w zakresie jego winy, zaś kontrola odwoławcza w przedmiotowej sprawie była niepełna w szczególności w zakresie:

a) braku należytego rozpoznania zarzutu rażącej obrazę przepisów postępowania, mającej wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady obiektywizmu oraz dokonania dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, interpretując je tylko i wyłącznie na niekorzyść oskarżonego J. J., w szczególności w zakresie nieuzasadnionej odmowy przyznania waloru pełnej wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie w jakim J. J. nie przyznał się do winy i stanowczo zanegował swojemu sprawstwu, a także w ten sposób, że Sąd Okręgowy zaniechał rozważenia okoliczności podawanych przez oskarżonego oraz potwierdzających je informacji zawartych w aktach sprawy,

b) braku należytego rozpoznania zarzutu rażącej obrazę przepisów postępowania, mającej wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady obiektywizmu oraz dokonania dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, interpretując je tylko i wyłącznie na niekorzyść oskarżonego w zakresie nierozpatrzenia w sposób rzetelny zarzutu dokonania błędnej oceny przez Sąd dowodu z przesłuchania świadków funkcjonariusz SW – K. O., M. W. i T. Ś. przy przyjęciu, iż ich zeznania są wiarygodne w zakresie jakim opisali przeszukanie oskarżonego podczas gdy świadkowie nie mieli wiedzy czy rzeczywiście papierosy

stanowiły własność oskarżonego i kilkakrotnie zmieniali wersję, i brak prawidłowego odniesienia się Sądu odwoławczego co do w/w zarzutu co skutkuje dokonaniem nieprawidłowej i wybiórczej kontroli odwoławczej;

c) braku należytego rozpoznania zarzutu rażącej obrazu przepisów postępowania, mającej wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady obiektywizmu oraz dokonania dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, interpretując je tylko i wyłącznie na niekorzyść oskarżonego w zakresie uznania, w ślad za Sądem I Instancji (bez uzasadnienia przyczyn dla, których takie ustalenia są w ocenie Sądu Okręgowego słuszne) za wiarygodne rzeczowe i dokładne zeznań funkcjonariuszy SW oraz brak analizy podnoszonej w zarzucie kwestii przedstawiania wersji zdarzeń zasłyszanych oraz braku ustosunkowania się w sposób rzetelny do zarzutu nieścisłości i wątpliwości w zakresie zeznań - wskazanych szczegółowo w zarzucie i braku wskazania co legło u podstaw stwierdzenia, że ocena tych zeznań dokonana przez Sąd Rejonowy była prawidłowa;

d) braku należytego rozpoznania zarzutu rażącej obrazu przepisów postępowania, mającej wpływ na treść orzeczenia i bezpodstawne uznanie w ślad za Sądem Rejonowym za niewątpliwe dowodu z przesłuchania funkcjonariuszy SW mimo, iż były obarczone szeregiem nieścisłości i wątpliwości wskazanych szczegółowo w treści uzasadnienia apelacji co zostało pominięte podczas kontroli instancyjnej mimo, iż zgodnie z art. 433 § 2 k.p.k. kompleksowo rozważone w zakresie przedmiotowych zarzutów doprowadziłoby Sąd II Instancji do prawidłowego i odmiennego wniosku, iż oskarżony J. J. wskazał w realny sposób naruszenia art. 7 k.p.k. jak również skutki takiego naruszenia, zaś kontrola odwoławcza w przedmiotowej sprawie była niepełna,

- art. 433 § 2 k.p.k. przez nie odniesienie się przez Sąd Okręgowy w Opolu do wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji dotyczących ustaleń oraz obrazu wymienionych w apelacji przepisów postępowania dokonanej przez Sąd I instancji m.in. w zakresie ustalenia podstawy faktycznej i prawnej orzeczenia oraz oceny materiału dowodowego, braku wskazania dlaczego pewne fakty Sąd I instancji

uznał za udowodnione lub też nie udowodnione, na jakich w tej mierze dowodach się oparł i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych,

- art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak wyczerpującego, z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego argumentowania w uzasadnieniu wyroku,
- art. 457 § 3 k.p.k. poprzez zaniechanie należytego wyjaśnienia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podstaw przyjęcia, iż J. J. (który zaprzecza kategorycznie swojemu sprawstwu) dopuścił się przypisanego mu przestępstwa,
- obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia polegającą na oparciu orzeczenia na ustaleniach nie odpowiadających prawdzie materialnej, albowiem osk. J. J. nie dopuścił się przypisanego mu w wyroku przestępstwa, a w konsekwencji naruszenie obowiązku dochodzenia prawdy,
- art. 5 § 1 k.p.k. poprzez uznanie osk. J. J. za winnego przypisanego mu przestępstwa w sytuacji gdy jego wina nie została w sposób niebudzący wątpliwości udowodniona w toku postępowania,
- rażącą obrazę przepisu prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 433 § 2 k.p.k. poprzez nierozważenie wszystkich zarzutów i wniosków zawartych w apelacji obrońcy i nieprawidłowe przeprowadzenie przez sąd odwoławczy kontroli instancyjnej oceny dowodów i poprawności ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd *meriti* przejawiające się uznaniem, że oskarżony J. J. jak ustalił Sąd I instancji dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu bez odniesienia się do kwestii szczegółowo podnoszonych w apelacji co do każdego zarzutu lub grupy zarzutów uchybień co uniemożliwiło prawidłowe rozpoznanie środka zaskarżenia.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 5 grudnia 2024 r., sygn. akt VII Ka 751/24 oraz wyroku Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 30 kwietnia 2024 r., sygn. akt II K 94/23, i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie uchylenie w całości co do J. J. zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Opolu i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd II instancji.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o uznanie wskazanej kasacji za oczywiście bezzasadną.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego akcentuje się, że: „kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania środka odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku tego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary” (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2017 r., IV KK 276/17, LEX nr 2428223; LEX nr 2692803*). „Wykazanie wadliwości przeprowadzonej w sprawie kontroli apelacyjnej poprzez zakwalifikowanie uchybień jako rzekomo naruszających dyspozycje art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. nie może ograniczać się wyłącznie do formalnego powołania tych przepisów w zarzucie kasacji i stworzenia pozorów nieprawidłowej kontroli odwoławczej (poprzez sugerowanie np. «nienależytego», «niepełnego», «niewłaściwego», «nierzetelnego», «pobieżnego» rozpoznania apelacji), jeżeli z istoty zarzutu odczytywanej z jego uzasadnienia, jednoznacznie wynika, że skarżący wyłącznie domaga się przeprowadzenia przez Sąd Najwyższy kolejnej, dublującej kontroli apelacyjną, weryfikacji prawidłowości orzeczenia sądu pierwszej instancji bądź forsuje subiektywną interpretację wyników postępowania dowodowego. Podważenie prawidłowości procedowania sądu odwoławczego w zakresie ustawowych standardów kontroli odwoławczej uzależnione jest od precyzyjnego wykazania takiego stanu rzeczy, z odwołaniem się – w razie potrzeby

– do treści apelacji, jak i pisemnych motywów orzeczenia instancji *ad quem*” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2023 r., I KK 357/23, LEX nr 3716834).

Lektura uzasadnienia kasacji prowadzi tymczasem do wniosku, że nie spełnia ona powyższych warunków. Przedstawiono w niej bowiem jedynie polemiczny wywód na temat zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Zaprezentowano subiektywną, sprzeczną ze stanowiskiem orzekających Sądów, ocenę wiarygodności zeznań świadków – funkcjonariuszy Służby Więziennej, wyrażając pogląd, że depozycje te nie dyskwalifikują wartości dowodowej wyjaśnień skazanego (s. 10 kasacji). Znaczna część uzasadnienia kasacji zawiera przytoczenie poglądów judykatury na temat standardów rzetelnej kontroli odwoławczej. Zacytowane tezy nie mają jednak przełożenia na kwestię zasadności kasacji, albowiem obrońca skazanego *in concreto* nie wykazał wadliwości procedowania Sądu odwoławczego w niniejszej sprawie.

Zauważyć natomiast należy, że wbrew stanowisku obrońcy skazanego Sąd odwoławczy dokonał wnikliwej weryfikacji dokonanej przez Sąd I instancji oceny zeznań K. O., T. Ś. i M. W., porównując ze sobą treść tych relacji procesowych. Sąd *ad quem* miał na uwadze to, że dwóch pierwszych z ww. świadków wskazało na rozprawie, że wprowadzi wiedzą, czego sprawa dotyczy, jednak nie pamiętają wszystkich szczegółów i proszą o odczytanie im wcześniej złożonych zeznań. Dostrzegł również oświadczenie K. O. o występowaniu różnicy w zeznaniach, wskazując, iż uwaga ta dotyczyła ujawnionych później szczegółów zdarzenia co do faktu nasączenia papierosów substancją psychotropową (s. 6 uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego). Na podstawie szczegółowej weryfikacji oceny dowodów Sąd II instancji miał podstawy by uznać, że zeznania świadków korespondują ze sobą w treści, a w sprawie nie występują wątpliwości co do tego, że to papierosy zabezpieczone u skazanego podczas kontroli osobistej poddano badaniom na zawartość substancji niedozwolonych.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalniając skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami

obciążając Skarb Państwa. O kosztach pomocy prawnej udzielonej skazanemu przez obrońcę z urzędu orzeczono na podstawie § 17 ust. 3 pkt 1 w zw. z § 4 ust. 1-3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2024.763).

[J.J.]

[r.g.]